Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Oliver Scherz

Un prieten ca nimeni altul

Cu ilustrații de Barbara Scholz

Traducere din limba germană
de Iulian Bocai

POLIROM
2019

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Secretul lui Habbi 7
Un lup pe trei picioare 22
Yaruk 33
O poveste cu eroi 41
Valea lupilor 55
Doi prieteni 67
Un lup nu ți-e niciodată prieten 81
Pe fugă 92
În ținutul nimănui 105
Rămas-bun 111
Hibernarea 120

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Secretul lui Habbi

Habbi s-a întors în fugă. Mama lui, Hieme, stătea ridicată pe două picioare la intrarea în vizuină și striga, avertizându-și copiii.

— Dacă vedeți un vultur deasupra voastră, dispăreți sub pământ. Ați auzit? Și ciuliți urechile! Coioții se furișează neauziți! Să nu cumva să uitați!

Apoi a dispărut în spatele unor tufișuri înalte.

În fața lui, frunzele, tufișurile și copacii străluceau în soare și în depărtare vedea munți înverziți.

— Hai să mergem până la marginea pădurii... i-a spus fratele său Hebbe, aflat chiar în spatele lui. Tufele de afine se află pe cărarea cea mai depărtată de vizuină.

— Dar mereu mergem pe acolo! a strigat Habbi.

Voia să găsească noi comori pentru colecția lui secretă. Iar comorile astea se aflau de obicei departe

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

de drumurile pe care mergeau veverițele zilnic ca să găsească de mâncare.

— Hai mai bine să explorăm pădurea!

— N-avem voie! a spus Hebbe.

— Dar n-am mai fost niciodată în pădure!

— Tocmai, fiindcă n-avem voie!

— Chiar și-așa!

Habbi a început să alerge după o pană de pasăre. Vântul o făcea să danseze când încolo, când încoace. Când zbura mai sus, când îi trecea direct prin față. Iar când s-a lăsat în sfârșit la pământ pe malul unui izvor, Habbi a găsit acolo alte comori.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Și-a îndesat în gură tot felul de curiozități.

— Luite și-am găsit! a mormăit el și și-a scuipat toate comorile la picioare. Hebbe, în piatra asta e o muscă!

Ținea o piatră transparentă, chihlimbarie, în fața ochilor și s-a întors spre fratele său. Dar Hebbe nu mai era acolo. Parcă-l înghițise pământul.

— Hebbe?

Habbi a lăsat piatra să-i cadă din mână. Abia acum a băgat de seamă că se abătuse de mult de la cărarea veverițelor și că ajunsese într-un luminiș din pădure.

„Coioții se furișează neauziți", i-a trecut deodată prin minte.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Dar chiar și cu urechile ciulite nu auzea decât bâzâit de insecte și cântece de pasăre.

Habbi și-a îndesat înapoi în gură pana colorată, o cochilie goală de melc, piatra aurie cu musca în ea și o bucată de coadă de șopârlă. Dacă le așeza bine, mai avea loc pentru încă două-trei comori. Sau pentru câteva afine.

„Poate că ar trebui să mă întorc după Hebbe și să caut afine cu el", s-a gândit Habbi, în timp ce privea

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

curios ce mai aducea apa pârâului în dreptul lui. O frunză... ghinde... o aripă strălucitoare de libelulă! Habbi a alergat imediat după ea. Ce bine ar fi fost dacă ar fi luat-o pentru colecția lui! Ar fi putut s-o scoată seara de sub culcuș, în cuibul său de fân, și să vadă dacă strălucește pe întuneric!

Habbi a întrecut aripa de libelulă, a așteptat puțin la mal și a sărit după ea în izvor când a ajuns în dreptul lui. Dar indiferent cât de mult s-a străduit, nu s-a ales din apa aceea decât cu labele ude.

Așa că a continuat să alerge după aripă, împiedicându-se și uitând de toate lucrurile din jur. Nu-l mira freamătul adânc al pădurii, despre care credea că este simplul foșnet al frunzelor. Nu băga de seamă că freamătul se aude tot mai tare. Asta până când a sărit afară din desiș și s-a pomenit la marginea pădurii.

Era cât pe-aci să-și înghită comorile pe care le adunase: în fața lui, pădurea se sfârșea brusc. Pomii fuseseră smulși și lăsați să alunece pe o pantă stâncoasă. Bucăți întregi de piatră căzuseră și se sfărâmaseră.

Freamătul acela devenise asurzitor ca un tunet. Izvorul a purtat aripa de libelulă a lui Habbi în apele

Elibris.RO
Totul pentru oameni și cărți

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

unui râu mare, năvalnic. La nici o sută de pași depărtare, aripa s-a prăbușit în adânc odată cu apa râului.

„Cred că ăsta e capătul lumii", s-a gândit Habbi speriat.

Tuturor copiilor de veveriță li se spunea povestea despre capătul lumii, unde un monstru hulpav aștepta să-i tragă în adâncuri cu zgomote asurzitoare.

— De-asta nu trebuie să părăsiți niciodată cărarea veveriițelor! Gândiți-vă la monstru! le spusese mama adesea lui Habbi și frățiorilor lui.

Însă Habbi și-a făcut totuși curaj să se uite peste marginea prăpastiei. Jos de tot, apa râului cădea cu tunete într-un lac și se prefăcea în spumă albă. Nenumărați stropi pluteau deasupra ei și formau un curcubeu colorat.

Oricât de mare ar fi fost cascada aceea, nu arăta deloc ca un monstru hulpav. Era prea frumoasă.

Veverița a rămas cu ochii pe apa lacului, crezând că are să vadă aripa strălucind acolo jos. A coborât câțiva pași pe versantul stâncos. O piatră s-a desprins brusc. Înainte ca Habbi să se poată ține de ceva, piatra a dislocat alte pietre și el s-a pomenit luând-o la

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

val pe versant. S-a împiedicat, s-a dat de-a berbeleacul și s-a rostogolit tot mai departe.

La poalele versantului, s-a lovit cu putere de ceva moale și a evitat, cu mare noroc, stânca goală din fața sa.

S-a clătinat pe picioare și s-a pomenit în fața unui animal imens, cu blana gri și deasă.

Habbi mai văzuse coioți. Animalul ăsta avea și el un bot alungit și o coadă stufoasă, ca un coiot. Doar că era mult mai mare! Ăsta să fi fost monstrul hulpav?

Și-a deschis ușor ochii. Erau limpezi ca sticla și verzi ca unele pietre din colecția lui Habbi. Veverița a rămas ca înlemnită, pe labele din spate. Nici animalul gri-negru nu se mișca. Deși nu trebuia să facă decât un salt mic ca să-l înhațe!